

FARSKÝ LIST

20.apríl – 26.apríl 2026, číslo 644

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Byť synom Boha – aké to je?

Už vieme: Evanjelium nie je „nový zákon“, súbor prikázaní a nariadení, ktoré by sme mali dodržiavať, inak nás Boh potrestá Peklom. Je to „Nová Zmluva“, úradné oznámenie Boha o tom, že sa rozhodol adoptovať nás a urobiť nás svojimi deťmi – nielen podľa mena, ale naozaj, rovnakými, ako je Jeho Jednorodný Syn, Kristus Ježiš! – a zbožštiť nás. A každý, „kto uveril a dal sa pokrstiť“ (porov. Mk 16, 16), už týmto všetkým je: synom (dcérou) Boha, bohom v Bohu. A jediné, na čo sa ešte čaká je, aby sme sa tým stali aj svojim myslením, žitím a konaním. Aké to teda je, byť synom, dcérou Boha? Ježiš hovorí, „učte sa odo mňa“ (Mt 11, 29)! Túžil Ježiš po čomkoľvek pozemskom – rozkoši, majetku, moci, sláve,...? Nie. Prečo? Ako hovorí, „vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta“ (Jn 8, 23). Nie je tu doma, je tu Cudziniec. Nie je tu na to, aby sa tu usadil a žil tu, ale „plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokončiť jeho dielo“ (Jn 4, 34). Je ako pracovník humanitárnej misie v nejakej rozvojovej krajine, ktorý býva v prostej ubytovni, má to najnutnejšie, čo potrebuje, ale netuží v tej krajine urobiť kariéru, nehromadiť si v nej majetok ani nekupuje dom, lebo tu nie je doma – doma je inde, vo vlasti, tam toto všetko má a tam na neho všetko toto čaká. Ak sme synmi a dcérami Boha, potom toto je aj náš pocit a vedomie, ktoré na tejto zemi máme. Písmo sa na nás obracia ako na „cudzincov a pútnikov“ (1 Pt 2, 11). Nie sme tu už doma, doma sme v Nebi. Ani tu už nie je náš život, náš „život je s Kristom ukrytý v Bohu“ (Kol 3, 3). Už netužíme po ničom svetskom ani pozemskom, „uspokojíme sa s tým, že máme čo jesť a čo si obliecť“ (1 Tim 6, 8), že máme to nevyhnutne potrebné na to, aby sme splnili misiu, ktorú v

rozvojovej krajine tohto sveta máme: pokračovať v Diele Krista, ako On sám hovorí, že „ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás“ (Jn 20, 21). Tomuto stavu sa hovorí APATHEIA, bezžiadostivosť, lebo po ničom pozemskom netužíme, a nebeské už všetko máme, už sme od Otca všetko dostali. Nič nám nechýba. Mal Ježiš strach z čohokoľvek na Nebi či na zemi? Nemal. Prečo? Ako hovorí, „prichádza knieža sveta, [ale] nado mnou nemá nijakú moc“ (Jn 14, 30). Kto Mu už len a ako môže ublížiť? Vziať Mu pozemské veci? „Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“ (Mt 8, 20), lebo sa tak sám rozhodol. Nič tu nemá a teda ani nemôže nič stratiť. Zabiť Ho? Nikto Mu nemôže vziať Jeho Večný nebeský život! Ukrižovať? Ešte aj to bude okamihom Jeho Oslávania, kedy „svet má poznať, že miluje Otca a robí, ako mu prikázal Otec“ (porov. Jn 14, 31) a že teda naozaj je skutočným Synom svojho Otca! Nikto Mu nemôže nič dať, nikto Mu nemôže nič vziať. Nikto Ho nemôže už viac povýšiť, ale nikto Ho nemôže ani ničím ponížiť. Svet Mu nemá ako ublížiť, a Jeho Otec Ho miluje. Čoho by sa teda už len mal báť? Toto je druhý postoj, ktorý nás ako synov a dcéry Boha charakterizuje: ATHARAXIA, čiže bezstarostnosť, to, že z ničoho nemáme strach ani nie sme o nič ustarostení. Nebojíme sa ničoho pozemského, pretože ako hovorí Apoštol, „kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ako je napísané: "Pre teba nás usmrcujú deň čo deň, pokladajú nás za ovce na zabitie." Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje!“ (Rim 8 35-37). Alebo neskôr sv. Ján Zlatoústy: „Hrozia veľké vlny a prudké víchrice. Ale nebojíme sa, že utonieme, lebo stojíme na

skale. *Nech besnie more, skalu rozrušiť nemôže. Nech sa vzdúvajú vlny, Ježišovu loď nemôžu potopiť. Čoho sa, prosím, bojíme? Smrti? „Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“ (Flp 1,21) Vyhnanstva? Povedz mi! „Pánova je zem i všetko, čo ju naplňa.“ (Ž 24,1) Alebo zhabania majetku? „Nič sme si na svet nepriniesli a je isté, že si nič nemôžeme ani odnieŤ.“ (porov. 1Tim 6,7) Pohrdam hrozbami tohto sveta a smejem sa jeho dobrotám. Chudoby sa nebojím a po bohatstve netúžim; zo smrti nemám strach a žiť sa mi nežiada, iba ak pre váš oŤoh.“ A nebojíme sa ani Boha a Božieho Súdu, pretože „láska v nás je dokonalá v tom, že máme dôveru v deň súdu, lebo ako je on, tak sme aj my na tomto svete. V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach, lebo strach má v sebe trest, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske“ (1 Jn 4, 17-18). Veď ak sme vo svete tak, ako je v tomto svete Ježiš, čiže ako cudzinci a Nebešťania, ktorí neprišli na túto zem žiť a bývať tu, ale vykonať Otcovo Dieło a tomu zasvätili svoje pozemské životy (ako opakuje II. vatikánsky koncil), potom môžeme žiť v úplnej istote, že ak sme synmi Boha teraz, budeme aj potom, ak žijeme život Boha teraz, budeme aj potom, ako hovorí aj Ježiš, že „kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Jn 5, 24). Alebo ako hovorí Apoštol, „ak je Boh za nás, kto je proti nám? Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!? Kto obžaluje Božích vyvolencov? Boh, ktorý ospravedľňuje? A kto ich odsúdi? Kristus Ježiš, ktorý zomrel, ba viac - ktorý bol vzkriesený, je po pravici Boha a prihovára sa za nás?“ (Rim 8, 31-34). Výsledkom je HESYCHIA, onen „Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápavosť“ (Flp 4, 7). Alebo inak, sloboda. Dokonalá vnútorná sloboda, keď nie sme hnani ani bičmi žiadostivosti, lebo všetko už máme a po ničom pre seba viac nepachtíme, ani nie sme ovládaní strachom a ustarostenosťou, pretože náš Otec v Nebi nad nami bdie a „vie,*

čo potrebujeme“ (porov. Mt 6, 8) a nikto a nič nám nemôže nijako ublížiť. A ak sme my na Božej strane, je aj On pevne a verne na našej strane, takže dokonca aj „ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže“ (2 Tim 2, 13). Tento pokoj a táto sloboda robia akékoľvek sebestvo zbytočným a akýkoľvek hriech absurdným a nepredstaviteľným. A nás robí schopnými ľahko a s radosťou vychutnávať si svätosť, Život bohov. Preto „nik, kto sa narodil z Boha, nehreší“ (1 Jn 5, 18)! Uvažujme spolu!

- Ježiš hovorí, „vypestujte dobrý strom a bude dobré aj jeho ovocie, alebo zasadte zlý strom a bude zlé aj jeho ovocie“ (Mt 12, 33). Nežiada od nás, aby sme ako slabí, smrteľní pozemšťania žili, konali a správali sa ako synovia a dcéry Boha, nesmrteľní Nebešťania, plní Božej sily. Miesto toho nás takými najprv urobil – aby sme potom mohli úplne ľahko a prirodzene takými aj byť. Veríš tomu? Veríš, že už si? Zmyšľáš už o sebe takto – ako o Nebešťanovi na krátkej pozemskej misii, po ktorej splnení sa bez meškania a s radosťou vrátiš Domov?
- Apatheia, atharaxia, hesychia – je to to, čo žiješ? Cítiš to tak? Alebo ešte nie? V čom ti to pripadá cudzie, možno dokonca divné? Prečo? Chceš takým byť? Čo pre to urobíš?

01

Keď Jozue zostarel a bol už v pokročilom veku, povedal mu Pán: "Si už starec a vysokého veku. Ale ešte zostalo veľmi mnoho krajiny, ktorú treba obsadiť. Zostáva ešte toto územie: Všetky kraje Filištíncov a celá (krajina) Gesurcov od Šichora, ktorý je na východe Egypta, až po Akaronsko na severe - to patrí Kanaánčanom -, päť filištínskych kniežat: gazský, azotský, askalonský, getský a akaronský; ďalej Aviti na juhu, potom celé kanaánske územie od sidonskej Máry až po Afek, až po územie Amorejčanov; taktiež územie Giblitol a celá východná časť Libanonu od Bál Gada na úpäti Hermónského pohoria až tam, kde sa prichádza

do Ematu. Chcem, aby boli pred Izraelitmi vypudení všetci obyvatelia pohoria od Libanonu až po Maserefot Majím, všetci Sidončania. Len to lósom prideľ Izraelitom do dedičného vlastníctva, ako som ti prikázal. Rozdeľ teda teraz túto krajinu ako dedičný majetok deviatim kmeňom a polovici Manassesovho kmeňa!" (Joz 13, 1-7)

Niekedy sa hovorí, že (nielen) v Cirkvi nám chýba „milosť odchádzajúca“, čiže schopnosť odísť, stiahnuť sa alebo prenechať miesto, úlohy, zodpovednosť a veci iným. Môže byť za tým strach, že iní by to neurobili dosť dobre – ale čo je „dosť dobre“? Jeden vtip hovorí, že Archu postavili amatéri, Titanik profesionáli... Ježiš si namiesto profesionálov z radov saducejov a rabínov vybral amatérov v podobe pár rybárov, mýtnika, partizána-teroristu a pár ďalších podivných ľudí. To, čo sa nám javí dobré a dokonalé, takým byť vôbec nemusí. Môže byť za tým ukrytá pýcha – a za ňou strach z bezvýznamnosti, zo zbytočnosti, žiadostivosť po tom, aby sme boli vo svete dôležití a inými ľuďmi oceňovaní. Keď niečo aj prenecháme iným, môžeme mať pokušenie stále im pozeráť cez plece, kritizovať, snažiť sa radiť im, aj keď to nechcú alebo nepotrebujú, snažiť sa, aby veci robili podľa nás, ako keby boli iba naše nástroje – a tak si potvrdzovať svoju dôležitosť a ilúziu nenahradiiteľnosti. A keď nakoniec odídeme, možno sme v pokušení žiť v spomienkach, že akí sme kedysi boli skvelí a ako si nás vážili, uznávali nás a oceňovali – a tak sebe aj iným akoby znova a znova dokazovať, že my predsa nie sme len tak hocikto, nejaká nula, my sme kedysi čosi znamenali, dokázali! Nič z toho nie je vlastnosť synov a dcér Boha. My totiž vieme, že sme súčasťou spoločného Diela ich Otca, kde „podľa toho, kto aký dar dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti“ (1 Pt 4, 10). A keď takto slúžime, každý na svojom mieste, nerobíme to ani pre pocit dôležitosti, ani pre slávu ani pre uznanie ani pre vďaku ani pre to, aby si nás všimli, vlastne najradšej to robíme „v skrytosti“ (Mt 6,

4) – pretože nič z tamtoho nepotrebujeme. Sme synovia a dcéry Boha. Náš Otec nás pozdvihol tak, že už k tomu niet čo pridať. A ak niekto chce ešte niečo iné k tomu, tak len potvrdzuje, že Božie synovstvo ešte ani nechápe, ani nežije. Toto je možno najväčší odkaz pápeža Benedikta XVI.: ako ustúpil a prenechal miesto inému.

02

Keď Jozue zostarel a bol už v pokročilom veku, povedal mu Pán: " Rozdeľ teda teraz túto krajinu ako dedičný majetok deviatim kmeňom a polovici Manassesovho kmeňa! S nimi dostali Rubenovci a Gadovci svoj podiel, ktorý im dal Mojžiš na druhej strane Jordánu, na východe, ako im ho dal Pánov služobník Mojžiš. Ale Gesurcov a Maáchovcov Izraelovi synovia nevypudili. Tak zostali Gesurci a Maáchovci medzi Izraelitmi až do dnešného dňa. Iba kmeňu Léviho nedal podiel, lebo jeho podielom sú obety prinášané Pánovi, Izraelovmu Bohu, ako mu povedal. (Joz 13, 1.7-8.13-14)

Kedysi pred desiatkami rokov Boh povedal celému Izraelu, všetkým ľuďom: „Ak teraz budete poslúchať môj hlas a ak zachováte moju zmluvu, tak mi budete medzi všetkými národmi zvláštnym majetkom - veď mne patrí celá zem - a budete mi kráľovským kňazstvom a svätým národom!“ (Ex 19, 5-6). Dlho to ale nevydržalo. Sotva Mojžiš na nejaký čas opustil ľud, aby bol s Bohom na Vrchu, a už mu Boh musel povedať: „Chod', zostúp, lebo tvoj ľud, čo si vyviedol z egyptskej krajiny, robí zle! Veľmi rýchlo odbočili z cesty, ktorú som im určil. Urobili si liate teľa, klaňali sa mu, priniesli mu obeť a vykrikovali: "Toto je tvoj boh, Izrael, čo ťa vyviedol z egyptskej krajiny."" (Ex 32, 7-8). Mojžiš zostúpil a pred očami ľudu rozbil Tabule Zákona, napísané Božím prstom – pretože Izrael túto Zmluvu s Bohom práve zrušil! Potom „Mojžiš sa postavil do vchodu tábora a zvolal: "Kto je za Pána, ku mne sa!" I zhromaždili sa okolo neho všetci leviti“ (Ex 32, 26). A keď vykonali, čo bolo treba, „Mojžiš povedal: "Dnes ste zasvätili svoje ruky Pánovi - veď každý bol proti svojmu bratovi

-, a preto dnes ste požehnaní!" (Ex 32, 29). A tak to, čo malo byť výsadou a privilegiom celého Izraela, ostalo už len Levitom (Nm 3, 12), pretože ostali verní Bohu aj vtedy, keď to znamenalo postaviť sa vlastným bratom a príbuzným. V Kristovi Boh povoláva k sebe už nie jeden kmeň jedného národa, ale ľudí zo všetkých národov. Aj teba. Aj na teba sa vzťahujú slová: „Vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste zvestovali slávne skutky toho, ktorý vás z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla“ (1 Pt 2, 9). Sme ľud určený na vlastníctvo, pretože o tomto Nová Zmluva je, toto je podstata Neba: Boh, ktorý sa celý z lásky dáva človeku (denne to slávime v Eucharistii) a doslova sa stáva v tejto láske vlastníctvom človeka (R. Cantalamessa) – ale

len ak aj my sami tiež takto úplne celí patríme Bohu a stávame sa Jeho vlastníctvom v tej istej láske (Rim 14, 8). Syn Boží, dá sa to tak povedať, opustil Otca a stal sa človekom, aby nás zachránil a zbožstil. Od nás čaká rovnakú lásku, preto hovorí so všetkou vážnosťou, že „kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden“ (Mt 10, 37) – pretože taký človek nemiluje rovnako, nedáva sa rovnako a teda sám sa rozhoduje nebyť účastníkom tejto jednoty lásky. A aj toto je rozhodnutie, ktoré robíme pri obrátení: že naozaj budeme milovať a bez vytáčok Boha nadovšetko. Fakticky fakt, nielen akože, len slovami! Tak, ako Levíti vtedy za čias Mojžiša a zlatého teľaťa: rovnaký dar, rovnaká vernosť, rovnaká láska.

	Čičava	Komárany	Merník
Po	<i>Prepodobný otec Teodor Trichinas</i>		
20.4.	18.00 +Mária (r.Janočková)		
Ut	<i>Svätý hieromučeník Január a spoločníci; svätý mučeník Teodor z Pergy</i>		
21.4.	18.00 +Ján, Mária (r.Hricová)		
St	<i>Prepodobný otec Teodor Sykeónsky</i>		
22.4.	18.00 +Jozef (r.Tkáčová) +panychýda		
Št	<i>Svätý a slávny veľkomučeník, triumfátor a divotvorca Juraj</i>		
23.4.	18.00 *ZBP Juraj, Michal (r.Budaiová)		
Pi	<i>Svätý mučeník Sáva Stratilat</i>		<i>Zdržanlivosť od mäsa</i>
24.4.		18.00 +Mária, Ján, Mária, Jozef (r.Ragančíková)	
So	<i>Svätý apoštol a evanjelista Marek</i>		
25.4.	8.00 +Peter Jendrej		18.00 *za farnosť
Ne	Štvrtá nedeľa po Pasche – o porazenom <i>Svätý hieromučeník Bazil, ankyrský biskup</i>		<i>Zbierka na Seminár I.</i>
26.4.	9.15 *ZBP Juraj, Patrik, Anna (r.Tkáčová)	11.00 *ZBP Viera s rod. (r.Nábožná)	

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete